

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 1sten OCTOBER.

Men klaagt in het arrondissement Antwerpen in dat van Bergen over de schandige partijdigheid en onrechtvaardigheid in het benoemen van notarissen aan den dag gelegd.

Op hunne beurt komen er klachten uit Leuven, alwaar geen eene kandidaat (buiten drie zonen van notarissen, die hunne vaders zijn opgevolgd) notaris genoemd is, noch in, noch buiten het arrondissement.

« Al de plaatsen, zegt eene nota in den Journal de Bruxelles verschenen, » aldaar vakant gekomen, zijn gegeven aan kandidaten, die er nooit ééne dag stagne hebben gedaan.

Het laatste bulletin over den toestand van den erfprins luidt als volgt :

Paleis van Laaken, 30 september.

Er is sedert gisteren geene verandering gekomen in den toestand van den prins.

Dr WIMMER, D^e HENRIETTE.

Sterfgeval.

Graaf Walewski, te Strasburg aan eene beroerte schielijk overleden, was den 4 mei 1810 te Walewicz, van eene Poolische moeder geboren. In 1829 was hij te Londen om te onderhandelen ter gunste van Polen, zijn geboorteland. Na de omwenteling van 1830 kwam hij in Frankrijk, en nam dienst bij het leger. Hij was kapitein bij het 4^e regiment Huzaren maar gaf zijn ontslag om het zwerfend leven der garnizoenen te slaken. Hij trad in het politieke leven door het schrijven van vlag-schriften en dagbladen.

Bij de omwenteling van 1848 was graaf Walewski eerste secretaris der legatie van Buenos Ayres. De keizing van 10 december werd voor hem het uitgangspunt eener spoedige bevordering. In 1849 werd hij benoemd tot gevolmachtigd minister te Florentië, vervolgens tot afgezant bij het hof der beide Siciliën, en in 1854 tot afgezant te Londen. Later, namelijk bij de aftreding van Brovyn de Lhuis, werd hij minister der buitenlandsche zaken, welke betiening hij tot in 1860 waarnam.

Zijn burgemeester benoemd :

Te Nederheim, M. F. de Corswaren; te Gullegem, M. de Hertog C. de Looz Corswaren; te Sutendaal, M. R. Willems.

M. J. Boonen is schepen benoemd te Brée.

— Mgr de bisschop van Gent heeft, zoo men weet, onlangs de aandacht der katholieken gevestigd op het Werk der Vlamingen, te Parijs. Zijn oproep werd aanhoord; eene som van 160,000 franks werd ingezameld voor den aankoop van een stuk gronds, te Parijs, bestemd tot het bouwen eener groote kerk, die door Vlaamsche priesters zal bediend worden. Nu is er nog eene som van 150,000 fr. noodig om dit gebouw te voltrekken, en om deze som te vinden, hebben de andere Belgische prelaten besloten, op hunne beurt eenen oproep tot de geloovigen in hun diocees te doen. Wij houden ons overtuigd, dat die oproep niet te vergeefs zal gedaan worden, en de opbrengst der inzameling voldoende zijn zal, om ten dienste der te Parijs verblijvende Vlamingen, eenen behoorlijken tempel te stichten. Het Werk der Vlamingen te Parijs brant woordt inderdaad aan den denkbeeld, dat de katholieken moets trachten vruchtbaar te maken onder het dreigende opzigt van de belangen onzer landgenooten, het godsdienstig gevoel en de zedelijkheid.

— De gazetten deelen eenen gansen roman mede over het tweegevecht — wij zeggen, de moordpoging — van de heeren Baroche en Rochefort. Zij vinden die worsteling waarlijk heldhaftig, en prijzen de getuigen der beide partijen, over den tact, waarvan zij t bewijs geleverd hebben. Een schoone tact, voorwaar! de moordpoging is tot vijfmaal vernieuwd geworden... Wij zouden van die gazetten welens willen weten, aan welke druppeltjes van het vergoten bloed de eer van den twist toekomt; en of uit de vechtpartij nu gbleken is, dat de heer Rochefort de waarheid geschreeven, dan wel dat hij gelasterd heeft.

— Men schrijft uit Brussel, 29 september : De heer de La Guéronnière, den nieuwe gezant van Keizer Napoleon bij ons Hof, die gisteren ontvangen is geweest, heeft dien dag den Koning zijne geloofsbrieven aangeboden.

In eene sterk gekleurde toespraak van vredepolitiek, heeft de Fransche gezant zich geluk gewenscht over de volmaakte goede overeenkomst, die tusschen België en Frankrijk heerscht

en welke hij beschouwt als eene waarborg te meer voor het behoud van den vrede.

De nieuwe minister-gezant heeft heden avond een schitterend feest met maaltijd aan de vreemde gezanten te Brussel.

— Te Rochefort heeft eene buitengewone vischvangst plaats gehad. Men weet dat er in deze kleine stad overheerlijke grotten bestaan welke thans zeer druk bezocht worden. In eene der zalen van deze grotten, welke zeer diep gelegen is, loopt eene rivier, wier golven nooit het daglicht hebben gezien.

Een engelschmatras vatte het denkbeeld op, om in deze rivier, op meer dan 20 meters onder den grond, te gaan visschen. Hij trok er naar toe, voorzien van zijne lijnen en verschillende lampen. Na verloop van eenige oogenblikken, vischte hij eene zeer se oone forelle, welke in dit donker e water zeer gezond scheen te leven. Toen men haar van dicht bij onderzocht, bemerkte men enkel, dat zij niet zien kon dan in de duisternis.

Het is zeer zonderling in deze onderaardsche wateren, op dergelijken afstand, visch te ontroeten. Sedert dusse begeven zich vele liefhebbers naar de grotten om met de lijn te visschen.

— Men meldt dat er te Melle, gisteren morgen rond half twaalf, een moord is gepleegd op Adelaïde Van de Putte, oud 66 jaren. Zij woonde naast den veldwachter van Poncks. Na den moord ging de moordenaar bij den veldwachter en, hem eene met bloed besmeurd mes toonende, zegde hij : « Ik heb Adelaïde vermoord, houd mij aan ! » De onderzoekrechter is ter plaatse gekomen.

— Te Troyes zat een standbeeld opgericht worden aan Paus Urban IV, zoon van eenen armen schoenmaker dier stad, Jacob Pantaloon geheeten.

— Te Grasse is eene fabriek van reukwerk ingestort en vijftien personen werden onder de puinen begraven. Les dooden en zeven gewonden zijn er van onder gehaald. Men vrees nog andere lijkten te vinden.

— De heer X. was vijftig jaren oud, doch hij bezat eene fortuin van 400,000 franken. Hij besloot in het huwelijk te treden, en nam eene jonge en schoone vrouw, die geen rooden duit in haar bezit had.

Zij liet Amelia, eene naam die toch zoo zoet klinkt, en schreef een engel... wel te verstaan vóór het sacrament. Echter wachtte zij niet lang om hare natuurlijke boosaardigheid, en vooral hare gierigheid, bot te vieren.

De arme man zou van honger gestorven zijn, indien hij, na met zijne welbemide wederhelft te hebben gedinerd, alle avonden naar de herberg niet was gegaan eten. En God weet hoe hij dan nog ontvanger a werd, als hij in de rechtelijke woning weder keerde, iets wat hij natuurlijk zoo laat mogelijk deed.

M. X schenke zich aan zijn lot te onderwerpen, doch echter was hij erop bedacht zijne echtgenootte al het kwaad, welke zij hem deed verduren, betaald te zellen. Gedurende vijftien jaren arbeide hij aan zijne vrak.

— Zij zal verschrikkelijk zijn, zegde hij eens tegen eene zijner vrienden.

Vijftien dagen later, geleide zijne Amelia, gelukkig en goed gezond, hem naar zijne laatste rustplaats.

— Die arme man, zegde de vriend van den heer X, de dood heeft hem overvallen; hij heeft dien tijd niet gehad om zijn voornemen van vrak ten uitvoer te brengen.

Het testament werd geopend. M. X maakte gansch zijn fortuin aan zijne vrouw, doch op voorwaarde dat zij, na zijne dood al hare dagen op het kerkhof in zijnen grafkelder zou overbrengen, en dat van 8 ure 's morgens tot 6 ure 's avonds, op straffe dat, in geval zij hieraan slechts eene enkele uur te kort bleef, al de goederen van den heer X, zouden overgaan in de handen zijner natuurlijke erfgenamen.

Mev. X... heeft niets liever willen onderwerpen aan de voorwaarde, welke haar door het testament was opgelegd, dan af te zien van de rijke maatschappij. Zij brengt al hare dagen over in gezelschap van hare man. Dit duurt reeds drie maanden. Men verzekert dat mev. X nog niet geheel en al zinneloos is; maar zonder twijfel zal zij het weldra worden.

— Men leest in de Progrès de l'Eur : De gemeente Valaullies is het tooneel geweest van eene gebeurtenis, welke een levendigen indruk heeft te weg gebracht op de bevolking.

De dagloover Simon, woonende in het dorp Mesnil, was sedert drij weken vader van een goed gezond kind, welk zeer kloek gebouwd was. Dit kind was ongesteld, en de bedroefde moeder beeldde zich in dat het dood was. Na van eenen geneesheer uit Bernay, dokter L. eene certificaat, waarin het overlijden werd bevestigd, te hebben bekomen, en na de aangifte op de meierij te hebben gedaan, maakte

men zich gereed voor de begrafenis.

Op den vastgesteldten dag, kwam de priester om het lijk af te halen. Volgens gewoonte, nam de kostera het lijk onder den arm, om hetzelfde te dragen naar de kerk, welke op vier kilometers afstand gelegen was.

Nauwelijks had men honderd meters afgelegd, of de kostera meende eene beweging in het lijk te ontwaren. In den beginne maakte hij er geene geoor aandacht op, doch de bewegingen werden weldra grooter en talrijker. Hij moest dus wel erkennen dat het kind niet dood was.

In de kerk gekomen, gaf hij hiervan kennis aan den pastoraar, die de kist spoedig deed openen door eenen trommerman.

Aanstands slaakte het half verstikte kind luide kreten. Men bracht het naar de pastori, waar men het de noodige zorgen toediende, terwijl eenige personen de familie van het gebeurde gingen verwittigen. Ondanks al de zorgen, is het kind in den namiddag gestorven na nog zeven uren te hebben geleefd.

— EEN BELEEFDE DIEP. — Een engelsch reiziger, die doorgslag van de statie te Preston aankwam, gaf zijnen koffer aan eenen boodschapdoener, terwijl hij wachtte naar den express uit Schotland, en deed dit reeds stug onder de bagagiën van dien trein plaatsen, om zijnen weg naar Londen voortzetten.

Maar de commissaris verliet eene oogenblik zijnen kant, en, zich omkeerende, bemerkte hij dat de reiziger verdwenen was. Alle opsporingen waren vruchteloos, en de reiziger liet zijn adres achter en vertrok naar Londen.

Twee dagen na dien kreeg hij van wege den statieoverste van Preston een pak, bevattende de sleutels van zijnen koffer, photographiën en papieren, met den volgenden brief :

« Woensdag. — Mijnheer, ik geef u bijgaande voorwerpen terug, die deel maakten van den inhoud van eeren koffer, in mijn bezit gekomen. Neem den raad aan van eenen dief, en zoek eene andere maal eene veiligere schuilplaats voor uwe waardijens, dan eenen reiskoffer. De portretten zijn misschien van waarde voor u, maar van geen nut voor mij. Ik ben ervan overtuigd dat gij u niet zal beklaagen, de vrucht van dezen brief te betalen. Ook ben ik overtuigd dat gij alle moeite zal u opgeven, om in het bezit te komen van het overige uwer waardijens, en dat gij u zeer gelukkig zult achten, er iets van te hebben wedergevonden. Uw dienstwillige Hoge uijverheidsdiener. »

Men zegge nu a mog dat geen ebeleefde dieven meer zijn!

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Parijs, 29 september.

Het fransche smaldeel der gepantserde oorlogschepen, onder bevel van den Schout-bij-nacht de Dam pierre d'Honnay, heeft aanzeg ontvangen om vanden Oeraan terug te keeren en gedeeltelijk naar Cadix en Barcelona te sterven, ten einde de fransche onderdanen te beschermen tegen de opstandelijke vloot.

De scheepsafzending heeft den 25 dzer maand de reede van Brest verlaten. De tot dien kruistocht bestemde schepen moeten zich, op dezen oogenblik, reeds in de Middellandsche zee bevinden.

Zegepraal der revolutie in Spanje.

Madrid...

Gisteren is het legercorps van Novaliches verslagen geworden; de generaal zelfs is, gekwetst, naar Madrid terug gekeerd.

In deze hoofdstad heeft nu een vreedzame opstand plaats. Dertropen verdraden met het volk. Men hoort hier en daar de krenen : a Weg met de Bourbonas! Live de Nationale Souveriniteit!

De maarschalk Ros en Olano generaal van Madrid, en de maarschalk Concha, hoofdminister, hebben hun e bedieningen neergelegd.

Op schier alle punten heeft nu de opstand.

Men verzekert dat er eene voorloopige regeerings junta ingesteld zal worden, samengesteld uit vier progressisten, vier unionisten en vier democraten.

De maarschalk Serrano wordt, met zijne troepen morgen te Madrid verwacht.

De koninklijke wapenschilden worden voor de magazijnen en winkels afgeslagen, zoo ook aan de gevels der gebouwen van den Staat.

Men hoort op verschillende punten der stad het muziek spelen, en men bereidt voor heden avond eene algemeene verlichting.

DE KONINGIN VLUCHT NAAR FRANKRIJK.

KONINGIN ISABELLA.

Maria-Louisa-Isabella, de tweede van dien naam, is te Madrid geboren op 10 oktober 1830. Zij was de dochter van Ferdinand VII en Maria-Christina.

Het is de eerste omwenteling niet welke zij te onderstaan heeft. Zij was slechts drie jaren oud, toen, bij de dood van haren vader, een ontzaglijke opstand, onder de leiding van Zumalacarrégu, losbarst.

Espartero die, sedert lange jaren, de ridderverdediger was van den troon zijner Koningin, eindigde met hare rechten te doen zegepralen, na eenen burgeroorlog van zeven jaren.

meer dan eens heeft men Espartero den don Quichotte van Isabella geheeten. Hij zelf had zich dien naam gegeven in de beruchte proclamatie, waarin hij zegde : « Ik ben Manchego, uit het land van den Quichotte; de dame van mijn hart is eene Koningin, voor haar zal mij niets onmogelijk zijn. »

De manier, waarop deze oorlog der Carlisten eindigde, is zeer zonderling; het is eerder romanen blijspel, dan wel geschiedenis. Zie hier wat de heer Hippolyte Castille diesaangaande verhaalt :

« Maroto, het hoofd van het leger der Carlisten, was een oud wapenmaker van Espartero, tijdens de veldtochten in Zuid Amerika. Om alles te zeggen, hij was een gewezen *ayo-cucho*.

Toen zij zich tegenover elkander bevonden smeten de twee oversten elkander afgrijpselijke proclamatiën naar het hoofd. De bedreigingen der helden van Homerus zijn niets wanneer men ze vergelijkt aan degenen, welke de fere Spanjaarden elkander toezonden.

Toen Maroto het onderspit moest delven, en de twee onderhandelaars zich tegenover elkander bevonden, tezamen in eene afgelegen hoeve, was het te vreezen dat deze twee dapperen, in plaats van aan een vredeverdrag te denken, den degen zouden getrokken en alzoo de dynastieke kwestie, op de wijze der ridders van de middeleeuwen, door een tweegevecht zouden hebben afgedaan.

De twee kampioenen waren van elkander gescheiden door eene tafel en op deze brandde eene lamp.

Maroto naderde op eene bedreigende wijze, en trok... met een degen, maar een spel kaarten uit zijnen zak. Met eenen oogslag had Espartero alles begrepen, en rommelde reeds met de oude leerlingen in zijnen zak.

Alsdan begon er eene verschrikkelijke worsteling tusschen de twee onderhandelaars, eene worsteling met den trezillo, in welke punt voor punt, er gespreld werd voor al de schikkingen der onderhandeling.

De partij eindigde op 29 augustus 1839. Maroto had verloren. De tegenstrevers verlieten de boeven en begaven zich naar het slagveld. De twee legers stonden over malkouder. De overwinnaar begaf zich alleen naar de bataillons der Carlisten en riep uit :

« Wilt gij allen leven gelijk Spanjaarden onder dezelfde banier? Ziet uwe broeders, die het oog op u gevestigd hebben; omhelst hen dan gelijk ik uwen generaal omhels.

Bij deze woorden wierp hij zich in de armen van Maroto en drukte hem tegen zijn hart. Op eenen oogwenk lagen allen in elkanders armen, en voor de eerste maal mischien zag men vijandelijke legers elkander omhelzen, in stede van te vechten. »

Deze omhelzing was echter van korten duur. Bijna op hetzelfde oogenblik beroertten uit te Barcelona en te Madrid. De regente Christina vluchtte naar Frankrijk en Espartero werd regent.

Op 1840 deed Koningin Christina afstand van den troon. En deze Koningin, van wie prinses Clementina schreef in eenen brief aan den prins van Joinville, die zich alsdan op weg bevond naar St^e Helena, a dat zij bekoorlijke oogen had, fraaje oogen, waartuit de Inst naar genot straalde » deze Koningin zegde alsdan tot Espartero : « Ik heb u alles gegeven, Espartero; ik heb u graaf van Luchana, hertog van Morella, hertog van Victoria, gronde van Spanje gemaakt; maar nooit heb ik van u eenen edelman kunnen maken. »

Drie jaren later, ontam de andere Koningin Isabella, hem al zijne niets en waarigheden, en liet hem alleen zich inschepen te Cadix, in deze zelfde haven, langs waer de omwenteling nu is binnengedrongen.

Lang is de lijst der invallen, pronunciamientos, opstanden en omwentelingen, welke Isabella te doorkruisen heeft gehad, sedert haar huwelijk met haren neef Marie-Ferdinand-Francois van Assisen. Bijna al de ministers en generaals, die haar hebben gediend, hebben haar ook bestreden. O'Donnell en Prim hebben zoo dikwijls in haren raad gezeten, als zij zich aan het hoofd hebben bevonden van revolutionaire opstanden.